

Vršovice 30.5.2010

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách, při kterých se chceme těšit ze společenství s lidmi a z Boží přítomnosti mezi námi a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Chci Tě vyvyšovat, můj Bože a králi, Tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. Ž 145,1

Píseň: 157

Modlitba: Pane Bože, přicházíme na Tvé pozvání po dnech plných nabídky lidských představ po uspořádání věcí. Rozhlížíme se kolem sebe a přemýšlíme o budoucnosti a chceme moc poděkovat, že smíme vědět, že budoucnost je v Tvých rukách. A že nás zveš, abys nás o tom ubezpečil, abys nám ukazoval na příbězích svých svědků, jak vstupuješ do lidských životů i do celých dějin.

Děkujeme především, že si smíme připomínat a znovu a znovu prožívat, že Ježíš z Nazareta, kterého jsi poslal na tento svět jako svého Syna, je naším Pánem a Spasitelem. Že smíme přijímat jeho pozvání k následování a svědectví pro tento svět. Svědectví o Tvé milosti i soudu, svědectví o naději pro každého člověka. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S147

Čtení: Mt 5, 1-12

Píseň: S115

Text: Mt 28, 16-20

Haleluja. Chvalte Hospodina za jeho bohatýrské činy, chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost! Haleluja. Ž 150,2

Hned na počátku textu ze závěru Matoušova evangelia je věta, která nás zaskočí. Učedníci se setkali se vzkříšeným Ježíšem, klaněli se mu a někteří pochybovali. Zvláštní začátek velmi známé výzvy ke zvěstování evangelia. Však také někteří vykladači dělají co mohou, aby otupili to ostří nepatřičnosti, které se tu před námi objevuje. Snaží se ukázat, že tam nemuselo být pouze 11 učedníků, ale i další lidé a někteří právě z

těch dalších pochybovali. Vždyť co by to bylo za ostudu mít na počátku církve pochybující učedníky!

S vděčností přijímám prostý pohled na evangelistu Matouše, který dobře znal svůj sbor, dobře znal sestry a bratry, kteří se snažili následovat Ježíše a přitom je občas přepadla únava a pochybnosti. Tak, jak to znal i apoštol Pavel ze svých sborů, jak to znal autor listů Petrových a další a další - a jak to známe i my. Matouš své povzbuzení dostává naprosto geniálně do dvou veršů. „Klaněli se a někteří pochybovali.“ Kdo? - no těch 11 učedníků. A znovu tu slyšíme povzbuzení, jen si tu jedenáctku musíme trochu popsat. Bylo jich 11 - už s nimi nebyl Jidáš. Ale byl tam Petr, který přecenil své síly a nakonec zapřel svého Pána. Neselhal o nic méně než Jidáš. A zbylých 10 ani své síli nepřecenili a zcela prostě a realisticky utekli ve chvíli, kdy lidská zvůle vítězila. To jsou tedy příjemci slov Vzkříšeného. A proto si k těm jedenácti může stoupnout Matoušův sbor, proto si k nim smíme stoupnout i my, kteří jsme sužováni smutkem z vlastních selhání a slabosti a naslouchat tomu, co vzkříšený Ježíš říká.

„Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi.“ Odpověď na naši slabost a nejistotu a zklamání bezprostředně následuje. To, co sami u sebe nenalzáme, sílu k tomu všemu, co z vlastních zdrojů prostě nejsme schopni překonat, to nám tu Ježíš nabízí jako ten, který byl ukřižován, zničen lidskou zlobou, ale i slabostí, ale který byl vzkříšen. Byl přijat od Boha, potvrzen jako ten, který reprezentuje Boží vůli v tomto světě. Ukazuje nám výhled naděje, výhled, že zdroj života není ve slabých lidských silách, ale v Boží milosti. Síla k životu přichází od Boha. To je zřetelná odpověď na přílišné doufání v lidskou moc. Tento text přichází den po volbách a upozorňuje, že by bylo obrovskou iluzí si myslet, že se v nich vyřešilo to nejpodstatnější. To skutečné, k čemu jsme vyzýváni, je teprve před námi a otevírá se nám to ve světle ne lidské, ale Boží skutečnosti. Na konci svého spisu tak nechává Matouš promlouvat Ježíše i k nám: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“ A proto také Ježíš může pokračovat výzvou. „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Tady je před námi úkol, naše odpovědnost jako Ježíšových učedníků. Aby se nám trochu osvětlil, vezmeme si na pomoc jiný zásadní text Matoušova evangelia - Ježíšovo blahosavenství z kázání na hoře. Vždyť právě tady se nám velice

zásadně otevírá Ježíšovo učení, ke kterému jsme odkazováni.

A právě tady se ukazuje, že nejde pouze o jakýsi soubor příkazů a zákazů. To nám velice výrazně připomíná jiná upozornění, která Boží lid dostal na hoře. Na hoře Sinaj, kdy Mojžíš přinesl lidu desatero - soubor „životních směrovek“ na cestu do zaslíbené země a život v ní. Ale v Ježíšově nabídce nastává revoluce - Ježíš tu důrazně podtrhuje skutečnost, která byla zjevná i ve smlouvě na Sinaji - a to, že Boží nabídka je z pouhé milosti, že není svázána žádnými lidskými představami. Nabourává zajeté systémy, ať už náboženské nebo jiné. Otevírá před námi, chcete-li, cílovou skupinu. Nám už ona slova „ke všem národům“ nepřijdou nijak zvláštní, ale je to stejná revoluce, se kterou přišel apoštol Pavel. Žádné svázání národnostní, konfesijní, rasovou představou lidských zvyků, ale Boží nabídka tu je prostě připravena pro každého. Na biblické hodině jsme narazili u proroka Zacharjáše na kouzelný Boží popis zaslíbení pro Jeruzalém. Ono zaslíbení prorok neukazuje na silných, na „lepších lidech“ ve společnosti. Popisuje je na lidech starých, bezmocných a na dětech. „Toto praví Hospodin zástupů: Opět budou sedat na náměstích Jeruzaléma starci a stařeny, každý s holí v ruce pro vysoké stáří. Náměstí toho města budou plná chlapců a děvčat; ti si budou hrát na jeho náměstích.“ Všechno se před námi otevírá jinak, než bychom čekali.

Boží hodnocení lidí je prostě jiné než to lidské. A to je základ zvěsti, základ učení, se kterým máme jít za lidmi dnešní doby. Tento pohled nepřestává být revoluční a taková revoluce se před námi otevírá v blahoslavenstvích z kázání na hoře. Blahoslavený znamená v tom nejlepším slova smyslu šťastný. Je to ten, kdo rozumí svému životu, chápe život - ať už vědomě nebo nevědomě - kladně. Rozpoznává své místo v čase a prostoru, poznává svou úlohu v tomto bytí. Má rád život - i když se mu něco nevede nejlépe a má mnohá trápení. S touto nabídkou života nás Ježíš vysílá. Kdo může být v Ježíšových očích takovým člověkem? Odpověď je překvapivá - to jsme zřetelně slyšeli v onom 1. čtení, které nám četla Lucka. Nemáme tu prostor na bližší rozbor jednotlivých pojmů zaslíbení blahoslavení, ale jedno je jisté - jde o ty, kdo neprosazují sebe jako normu všech věcí, ale otevírají se Boží nabídce i nárokům. Otevírají se naději pro život navzdory tomu, že po lidsku vlastně spokojení být nemají.

To je zvěst, která je připravena pro všechny. Můžeme se těšit ze života, můžeme objevit sami sebe, můžeme objevit vztah s druhým člověkem.

Nemusíme se lekat a brát lidskou zvlášť a hloupost jako poslední skutečnost, která by určovala naši současnost nebo budoucnost. Smíme se učit žít. Smíme žít. To s sebou nese následování Ježíše z Nazareta, toho ukřižovaného a vzkříšeného.

A v tom všem smíme vědět, že nejsme sami. Evangelista uzavírá svůj spis Božím ujištěním, kterým také začínal. Jen si vzpomeňme na vánoční svědectví. „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, to jest přeloženo Bůh s námi“. A na konci evangelia slyšíme ujištění: „A hle, já s vámi jsem po všechny dny až po skonání věku.“

V této jistotě se dnes můžeme těšit a děkovat, v této jistotě smíme odcházet do svých domovů.

Amen.

Píseň: 684

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ř 8,24-26

Požehnání: Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Ž 67,2n

Píseň: 355